Lieta Nr.A420360014
Lietas arhīva Nr. AA43-0529-17/8
ECLI:LV:ADAT:2017:0919.A420360014.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017.gada 19.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Kaļiņina,
tiesnese M.Osmane un tiesnese A.Reitupe,

piedaloties akciju sabiedrības „A Holding" pilnvarotajam pārstāvim /pers. B/,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei Agnesei Gailei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu akciju sabiedrības „A Holding" (iepriekšējais nosaukums „Dīlers") pieteikumā par administratīvā akta par muitas maksājuma 367 937,69 *euro* apmērā atmaksu izdošanu, sakarā ar akciju sabiedrības „A Holding" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 16.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – dienests) pieteicējai akciju sabiedrībai „A Holding" (audita laikā sabiedrība ar ierobežotu atbildību „Dīlers") no 2011.gada 3.novembra līdz 16.novembrim un no 2011.gada 9.decembra līdz 2012.gada 10.februārim veica muitas nodokļa auditus, kuru rezultātā pieteicējai papildu samaksai budžetā aprēķināti nodokļu maksājumi.

Administratīvie procesi iestādē noslēdzās ar dienesta 2012.gada 23.janvāra lēmumu Nr.22.4.6/5944 (*lietas 1.sējuma 72. – 75.lapa*) un 2012.gada 9.maija lēmumu Nr.22.4.8/36702 (*lietas 1.sējuma 76. – 80.lapa*). To rezultātā pieteicējai aprēķināti un samaksai budžetā noteikti nodokļu maksājumi kopsummā 319 597,38 latu apmērā.

Pieteicēja vērsās dienestā ar lūgumu noslēgt vienošanās līgumus saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 41.pantu. 2012.gada 23.maijā un 2012.gada 9.jūlijā starp dienestu un pieteicēju tika noslēgti vienošanās līgumi (*lietas 1.sējuma 81. – 82 un 85. – 86.lapa*), kurus izpildot, pieteicēja samaksāja valsts budžetā nodokļu maksājumus 258 588,08 latu apmērā (367 937,69 *euro*), tādējādi izpildot ar dienesta 2012.gada 23.janvāra lēmumu Nr.22.4.6/5944 un 2012.gada 9.maija lēmumu Nr.22.4.8/36702 noteiktās saistības.

[2] Pieteicēja vērsās dienestā, lūdzot atbrīvot to no saistībām veikt iepriekš minētos muitas maksājumus. Iesniegums pamatots ar Eiropas Padomes 1992.gada 12.oktobra regulas (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk – Muitas kodekss) 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktu un 236.pantu. Dienests ar 2014.gada 9.jūlija lēmumu Nr.22.7/L-17357 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atteica muitas maksājuma 258 588,08 latu apmērā atmaksu, secinot, ka izskatāmajā gadījumā nav izpildījušies Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktā paredzētie kritēriji.

[3] Pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta par muitas maksājuma 367 937,69 *euro* apmērā atmaksu izdošanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Dienestam bija jāizvērtē, vai no lietas materiāliem varēja konstatēt, ka iegrāmatošanas brīdī (nosakot muitas parādu, kas rodas, laižot preces brīvā apgrozībā) muitas nodokļu summa pēc likuma bija maksājama. Ja summa bija jāmaksā, dienestam bija jāizvērtē, vai minētā muitas nodokļu summa bija iegrāmatota pretēji Muitas kodeksa 220.panta 2.punktam.

[3.2] Plānojot darījumu un veicot tā nodokļu seku analīzi, pieteicēja ievēroja Muitas kodeksā paredzēto vispārējo kārtību, kādā tiek piemēroti tirgus aizsardzības pasākumi un aprēķināti antidempinga maksājumi. Tikai 2012.gada 6.jūlijā Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī tika publicēta Komisijas 2012.gada 5.jūlija Regula Nr.596/2012, ar ko sākta izmeklēšana par to antidempinga pasākumu, kuri par Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes silīcija importu noteikti ar Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr.467/2010, iespējamu neievērošanu, nosūtot no Taivānas silīciju, kam ir vai nav deklarēta Taivānas izcelsme, un ar ko nosaka šāda importa reģistrēšanu.

[3.3] Muitas iestādes nebija tiesīgas 2011.gadā uzsākt muitas auditus un, pamatojoties uz Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (turpmāk – OLAF) 2011.gada 9.augustā sniegto nepabeigtas pārbaudes informāciju pirms Padomes 2013.gada 3.aprīļa Īstenošanas regulas (ES) Nr.311/2013, ar kuru galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Īstenošanas regulu (ES) Nr.467/2010 noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes silīcija importam, attiecina arī uz silīcija importu, kas nosūtīts no Taivānas, neatkarīgi no tā, vai silīcija izcelsme ir vai nav deklarēta Taivānā (turpmāk – Regula Nr.311/2013), iekasēt maksājumus par importu, kas vispār netika pakļauts reģistrācijai. Dienestam nebija pamata aprēķināt antidempinga maksājumus uz nepabeigtas OLAF pārbaudes pamata par importu, kas vispār netika pakļauts reģistrācijai.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteikums noraidīts. Pirmās instances tiesas spriedums pamatots ar turpmāk minēto.

[4.1] Tiesa konkrētajā lietā vērtēja, vai ir pamats muitas maksājumu atmaksai, pamatojoties uz Muitas kodeksa 236.pantu. Šīs lietas ietvaros tiesa nevērtēja, vai ir pamats muitas maksājumu atmaksai, pamatojoties uz Muitas kodeksa 239.pantu, jo pieteicēja ir nokavējusi termiņu attiecīgā iesnieguma iesniegšanai, un pieteicējas pieteikums šajā daļā tika atstāts bez izskatīšanas ar Administratīvā apgabaltiesas 2015.gada 19.oktobra lēmumu šajā lietā.

[4.2] Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunkts noteic, ka, izņemot gadījumus, kas minēti 217.panta 1.punkta otrajā un trešajā ievilkumā, vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja pēc likuma apliekamā muitas nodokļa summa kļūdaini iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru

attaisnojošu iemeslu dēļ nav varējusi atklāt persona, kas atbild par samaksu, ja pēdējā rīkojusies labticīgi un ievērojusi visus spēkā esošos noteikumus par muitas deklarāciju.

Muitas kodeksa 236.pants noteic, ka ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi ir jāatmaksā, ja tiek konstatēts, ka to maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220.panta 2.punktam. Atmaksu vai atlaišanu neizdara, ja par pamatu tādas summas samaksai vai iegrāmatošanai, kura pēc likuma nav bijusi maksājama, bijusi attiecīgās personas apzināta rīcība. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus atmaksā vai atlaiž, pamatojoties uz iesniegumu, kas attiecīgajai muitas iestādei iesniegts triju gadu laikā no dienas, kad šo muitas nodokļu summa darīta zināma parādniekam.

No minētajām normām izriet, ka vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja muitas nodokļa summa netika iegrāmatota dienesta kļūdas dēļ, šo kļūdu attiecīgā persona nav varējusi atklāt, šī persona ievērojusi visus muitas noteikumus un rīkojusies labticīgi. Ja šāda vēlākā iegrāmatošana tomēr izdarīta vai maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama, ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi ir jāatmaksā.

Kopš Muitas kodeksa grozījumiem, kas tika veikti ar Eiropas Parlamenta un padomes 2000.gada 16.novembra Regulu (EK) Nr.2700/2000 (turpmāk – Regula Nr.2700/2000), 220.panta 2.punkts noregulēja nepareizu sertifikātu izsniegšanu situācijās, kad precēm, pamatojoties uz sadarbību ar trešās valsts dienestu, tika piešķirts preferenciāls tarifa režīms.

Regulas Nr.2700/2000 preambulas 11.apsvērums noteic, ka, lai varētu piešķirt preferenciāla tarifa režīmu, ir jādefinē muitas dienestu kļūdas jēdziens un tās personas labas ticības jēdziens, kam ir jāizdara maksājums. No personas, kam ir jāizdara maksājums, nevajadzētu prasīt atbildību par sistēmas darbības traucējumiem, kuri radušies trešās valsts dienestu kļūdas dēļ. Šādu dienestu izdots nepareizs sertifikāts tomēr nebūtu jāuzskata par kļūdu, ja sertifikāts pamatojas uz pieteikumu, kurā ir nepatiesas ziņas. Eksportētāja iesniegumā sniegto ziņu nepatiesums ir jānovērtē, pamatojoties uz visiem faktiem, kas ir attiecīgajā pieteikumā. Persona, kam jāizdara maksājums, var pamatot savu labu ticību, ja spēj pierādīt, ka ir rīkojusies ar pietiekamu rūpību, ja vien Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī nav publicēts paziņojums, kurā konstatēts, ka ir pamatotas šaubas.

Ņemot vērā minēto, ir pamatots dienesta arguments par to, ka Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktā norādītā muitas iestāžu kļūda, ko par maksājumu atbildīgā persona praktiski nevarēja konstatēt, attiecas uz preču preferenciālā statusa noteikšanu un preferenciālā režīma ietvaros nepareizi izdotu sertifikātu.

No lietas materiāliem izriet un par to nav strīda, ka pieteicēja par ievestā no Taivānas silīcija laišanu brīvā apgrozībā muitas iestādē iesniegusi nepreferenciālo preču izcelsmi apliecinošus sertifikātus. Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktā ietvertais tiesiskais regulējums neatbilst konkrētās lietas apstākļiem, tādējādi nav piemērojams attiecībā uz pieteicēju, līdz ar to nav konstatējams pamats Muitas kodeksa 236.panta piemērošanai kopsakarā ar 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktu.

Augstākā tiesa 2016.gada 4.aprīļa sprieduma lietā SKA-439/2016 11.punktā atzina, ka, runājot par antidempinga maksājumiem, kas ar Komisijas vai Padomes regulu uzlikti precēm, kuru izcelsmes vieta ir trešā valsts, šīs valsts iestādes nekādā veidā nav iesaistītas šādas regulas īstenošanā un tām nav piešķirtas nekādas kontroles vai uzraudzības funkcijas, kas nodokļa parādniekam ļautu uzskatīt šīs iestādes par „kompetentām" Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunkta izpratnē, ņemot vērā aspektus, kas izriet no šādiem Savienības tiesību aktiem. Nepreferenciāla režīma ietvaros, tostarp, kad tiek piemēroti antidempinga maksājumi, nav izdarāmi nekādi secinājumi no fakta, ka trešās valsts iestādes ir izsniegušas sertifikātu par attiecīgo preču nepreferenciālu izcelsmi (*sk. Eiropas Savienības Vispārējās Tiesas 2010.gada 16.decembra sprieduma lietā Nr.T-191/09 43.punktu*). Šajā lietā arī nav runas par preferenciāliem režīmiem vai darbībām saistībā ar asociācijas nolīgumiem vai līgumiem, kuros paredzētas īpašas uzraudzības sistēmas, kas jāpiemēro kompetentajām iestādēm, kurām piešķirta šāda funkcija. Tādēļ citi nolēmumi, uz kuriem atsaukusies pieteicēja, vai kas tiek pieņemti preferenciālu tarifu režīmu ietvaros un apsvērumi, kas tajos iekļauti attiecībā uz trešo valstu iestāžu aktiem, nav piemērojami šīs lietas apstākļiem, kura ir saistīta nevis ar šāda režīma piemērošanu, bet gan ar antidempinga maksājumu piemērošanu. Iepriekšminēto iemeslu dēļ pieteicējas atsaukšanās uz apstākļiem, kas raksturotu tās labticību, nav nozīmīga.

[4.3] Izvērtējot, vai konkrētajā gadījumā ir pamats ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa atmaksai tādēļ, ka to maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama, tiesa atzina turpmāko.

Muitas kodeksa 20.panta 1.punkts noteic, ka muitas parāda rašanās gadījumā likumā noteikto muitas nodokļu pamats ir Eiropas Kopienu muitas tarifs. Atbilstoši šā panta 3.punkta „a" un „g" apakšpunktam Eiropas Kopienas muitas tarifā ietilpst kombinētā preču nomenklatūra un citi tarifa pasākumi, kurus nosaka citi Kopienas tiesību akti.

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka vispārīgi piemērojamā muitas nodokļa likme ir atkarīga no preču klasifikācijas kombinētajā preču nomenklatūrā, tomēr muitas tarifu var ietekmēt arī citi tarifa pasākumi, piemēram, antidempinga maksājumi (*Eiropas Savienības Tiesas 2005.gada 20.oktobra sprieduma lietā Nr.C-247/04 23.punkts*), kuru piemērošanas pamatā ir kļūda preču tarifu klasifikācijā (*Augstākās tiesas 2010.gada 30.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-9/2010 11.punkts*).

Šādu kļūdu citstarp var radīt apstāklis, ka faktiskā preču izcelsmes valsts atšķiras no sākotnēji deklarētās.

Preču izcelsmes nosacījumi regulēti Muitas kodeksa 2.nodaļā. Muitas kodeksa 22.pants noteic, ka 23.–26.pants nosaka preču nepreferenciālo izcelsmi šādām vajadzībām: piemērot Eiropas Kopienu muitas tarifu, izņemot 20.panta 3.punkta „d" un „e" apakšpunktā minētos pasākumus; piemērot pasākumus, kas nav tarifa pasākumi, kas noteikti Kopienas noteikumos, kas regulē īpašas preču tirdzniecības jomas; sagatavot un izdot izcelsmes sertifikātus.

Muitas kodeksa 23.panta 1.punkts noteic, kādas valsts izcelsme ir precēm, kas pilnīgi iegūtas vai saražotas minētajā valstī. Savukārt Muitas kodeksa 24.pants noteic, ka izcelsmes valsts precēm, kuru ražošanā iesaistīta vairāk kā viena valsts, ir tā, kurā šim nolūkam apgādātā ražotavā ir notikusi pēdējā būtiskā ekonomiski pamatotā pārstrāde vai apstrāde, kas beidzas ar jauna produkta saražošanu vai ir svarīga tā ražošanas stadija.

Saskaņā ar Padomes 2004.gada 2.marta Regulas (EK) Nr.398/2004, ar ko piemēro galīgā antidempinga maksājumu par Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes silīcija importu, 1.panta 1.punktu galīgais antidempinga maksājums tiek ieviests attiecībā arī uz tāda silīcija importu, kura kombinētās nomenklatūras kods ir 2804 69 00 un kura izcelsme ir Ķīnas Tautas Republikā. Pieteicēja, muitas iestādē iesniedzot nepreferenciālās preču izcelsmes sertifikātus, piemēroja precei trešo valstu ievedmuitas nodokļa tarifa likmi. Izcelsmes sertifikātos kā preču izcelsmes valsts norādīta Taivāna. Savukārt dienests konstatēja, ka preču izcelsmes sertifikāti satur nepatiesu informāciju par preču izcelsmes valsti, jo faktiski izcelsmes valsts ir Ķīnas Tautas Republika. Tas izriet gan no dienesta 2012.gada 23.janvāra lēmuma Nr.22.4.6/5944, gan no dienesta 2012.gada 9.maija lēmuma Nr.22.4.8/36702, kā arī no dienesta iesniegtajiem dokumentiem par OLAF izmeklēšanas rezultātiem attiecībā uz konkrētiem eksportētājiem par izvairīšanos no antidempinga maksājumiem, importējot preces caur Taivānu un ievedot Kopienā Ķīnas izcelsmes silīciju. OLAF misija apmeklēja Taivānu no 2011.gada 22.maija līdz 2011.gada 27.maijam, lai izmeklētu importētā silīcija sūtījumus uz Eiropas Savienību no Taivānas. Pielikumā pie 2011.gada 27.jūlija misijas ziņojuma norādīts, ka silīciju uz Eiropas Savienību eksportēja citastarpā arī uzņēmums „Deltapower Co., Ltd.". Dokumentā norādīts, ka Taivānas Ārējās tirdzniecības birojs (BOFT) izmeklējis lietu un konstatējis, ka uzņēmums „Deltapower Co., Ltd." kopš 2011.gada 8.februāra ir likvidēts, un nav spējis sniegt nekādus izmeklēšanas rezultātus par šo uzņēmumu. Savukārt Taivānas Finanšu ministrijas Muitas ģenerāldirektorāta Izmeklēšanas pārvalde (turpmāk – DOI) sniedza OLAF paskaidrojumu, ka uzņēmums „Deltapower Co., Ltd." apmeklēts 2011.gada 19.jūlijā, un apstiprināja, ka tas pārtraucis savu darbību un notiek tā likvidācija. Uzņēmuma „Deltapower Co., Ltd." vadītājs esot paskaidrojis, ka viņi importēja silīciju no Ķīnas Tautas Republikas

un glabāja to savās noliktavās. Saskaņā ar rīkojumu viņi reeksportēja sūtījumus saviem klientiem Eiropā, dažkārt bez jebkādas apstrādes, bet dažkārt arī pēc sasmalcināšanas mazākos gabalos vai attīrīšanas, lai izpildītu Eiropas klientu prasības. Pēc Taivānas institūciju veiktās izmeklēšanas OLAF atzina, ka DOI secinājumi, ka uzņēmums importēja silīciju no Ķīnas Tautas Republikas un eksportēja to uz Eiropas Savienību bez jebkādas apstrādes vai pēc sasmalcināšanas, kas nepiešķir Taivānas izcelsmi, ir ļoti skaidri, tādējādi silīcija izcelsmes vieta ir Ķīnas Tautas Republika.

Tā kā dienests konkrētajā gadījumā secinājis, ka pieteicējas deklarēto preču izcelsmes valsts ir Ķīna, nevis Taivāna, tiesai nav pamata konstatēt, ka maksāšanas brīdī galīgais antidempinga maksājums nav bijis maksājams.

[4.4] Attiecībā uz pieteicējas argumentu par to, ka tad, kad silīcijs tika nosūtīts no Taivānas, tā nevarēja zināt par antidempinga maksājumiem un OLAF pārbaudes rezultātiem, kā arī Regulu Nr.311/2013, tiesa, atsaucoties Eiropas Savienības Tiesas judikatūru, atzina, ka uzticēšanās, ka ir patiesi tādi izcelsmes sertifikāti, kas izrādās viltoti, nepatiesi vai nederīgi, pati par sevi nav uzskatāma par īpašu situāciju, kas pamatotu nodokļa atlaišanu (*Eiropas Savienības Tiesas 2010.gada 1.jūlija rīkojuma lietā Nr.C-358/09 P 81.punkts*). Ja šādu sertifikātu izmantošana pati par sevi varētu pamatot nodokļa atlaišanu, tad lielā mērā tiktu atņemta pēcmuitošanas pārbaužu lietderība. Pretējs risinājums varētu mazināt uzņēmēju centību un likt publiskajām finansēm uzņemties risku, kas principā ir jānes uzņēmējiem (*Eiropas Savienības Tiesas 1996.gada 18.janvāra sprieduma lietā Nr.C-446/93 45.punkts*). Tādēļ fakts, ka dalībvalsts muitas dienesti uzsāk muitas nodokļu pēcmuitošanas piedziņu pēc tam, kad izcelsmes sertifikāti izrādās nederīgi pēc kontroles, ko vēlāk veikušas šās valsts iestādes, ir parasts komerciāls risks, kuru katram informētam un tiesību normas zinošam komersantam ir jāapzinās (*Augstākās tiesas 2016.gada 4.aprīļa sprieduma lietā SKA-439/2016 10.punkts*).

[4.5] Pieteicēja argumentē, ka dienestam nebija tiesību veikt auditu uz nepabeigtas OLAF pārbaudes pamata. Tiesa, izvērtējot izvirzīto argumentu, atzina, ka saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1999.gada 25.maija Regulas (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF), 10.panta pirmo daļu OLAF jebkurā laikā var nodot attiecīgo dalībvalstu kompetentām iestādēm ārējā izmeklēšanā iegūto informāciju.

Atbilstoši Muitas kodeksa 217.panta 1.punktam ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).

Ņemot vērā OLAF uzsākto izmeklēšanu un no tā saņemto informāciju, dienesta rīcībā bija audita uzsākšanai nepieciešamie dati. Dienestam nebija pamata apšaubīt šos datus un OLAF veiktās izmeklēšanas laikā iegūtās ziņas par faktiem. Dienests, uzsākot auditu, pamatoti ņēma vērā OLAF sniegto informāciju par pieteicējas sadarbības partneri, kā arī sadarbības partnera izmeklēšanas ietvaros sniegtās ziņas.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, norādot turpmāko.

[5.1] Tiesa nepamatoti nav vērtējusi muitas maksājumu atmaksas iespējamību atbilstoši Muitas kodeksa 239.panta noteikumiem.

Tāpat šajā lietā būtu vērtējama muitas maksājumu atmaksa saskaņā ar 2013.gada 9.oktobra Eiropas Parlamenta un Padomes regulu Nr.952/2013, ar ko izveido Savienības muitas kodeksu (turpmāk – Savienības muitas kodekss).

[5.2] Tiesa nepamatoti sašaurināja Muitas kodeksa 220.panta nozīmi.

[5.3] Tiesai bija jāvērtē iespēja pieprasīt Latvijas Republikas nacionālajai muitas administrācijai nosūtīt lietu Eiropas Komisijai.

[6] Dienests paskaidrojumā par pieteicējas apelācijas sūdzību norāda, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots.

[7] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja, minot pieteikumā un apelācijas sūdzībā izvirzītos argumentus.

Dienesta pārstāve apelācijas sūdzību lūdza noraidīt.

Motīvu daļa

[8] Izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējot administratīvā procesa dalībnieku pamatojumu kopsakarā ar lietā iesniegtajiem pierādījumiem, atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un to neatkārto.

Pirmās instances tiesa pamatoti atzina, ka Muitas kodeksa 220.panta 2.punkta „b" apakšpunktā norādītais par muitas iestāžu kļūdu, ko par maksājumu atbildīgā persona praktiski nevarēja konstatēt, attiecas uz preču preferenciālā statusa noteikšanu un preferenciālā režīma ietvaros nepareizi izdotu sertifikātu. Savukārt pieteicēja, noformējot šā sprieduma 1.punktā minētās deklarācijas par no Taivānas ievestā silīcija laišanu brīvā apgrozībā, muitas iestādē iesniegusi nepreferenciālo preču izcelsmi apliecinošos sertifikātus (Certificate of Origin) – attiecīgi 2008.gada 3.oktobra Nr.EJ08FA11333, 2008.gada 3.novembra Nr.EJ08GA12480, 2009.gada 5.janvāra Nr.EJ09GA00051, 2009.gada 3.februāra Nr.EJ09GA00848, 2009.gada 30.marta Nr.EJ09GA02984, 2009.gada 31.augusta Nr.EJ09GA09091, 2009.gada 19.novembra Nr.EJ09FA13192 un 2010.gada 4.janvāra Nr.EJ10HA00013 (*lietas 143.–153.lapa*), kuros uzrādītajām precēm vēlāk OLAF veiktās izmeklēšanas rezultātā konstatēta Ķīnas, nevis Taivānas, izcelsme.

[10] Uz pieteicēja apelācijas sūdzībā izteikto iebildumu, ka tiesa nepamatoti nav vērtējusi muitas maksājumu atmaksas pamatotību atbilstoši Muitas kodeksa 239.panta noteikumiem, apgabaltiesa norāda turpmāko.

Administratīvā apgabaltiesa ar 2015.gada 19.oktobra lēmumu šajā lietā atstāja bez izskatīšanas pieteicējas pieteikumu daļā par muitas maksājumu atmaksāšanu 367 937,69 *euro* apmērā, pamatojoties uz Muitas kodeksa 239.pantu. Minētais lēmums ir stājies spēkā, līdz ar to tas ir saistošs pirmās instances tiesai, izskatot šo lietu. Izskatāmās lietas ietvaros pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, ka būtu ievērojusi likumā noteikto lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtību pieteikuma par muitas maksājumu atmaksāšanu 367 937,69 *euro* apmērā, pamatojoties uz Muitas kodeksa 239.pantu, iesniegšanai.

[11] Pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē argumentēja, ka pieteicēja būtu atbrīvojama no saistībām veikt muitas maksājumus saskaņā ar Savienības muitas kodeksa 121.pantu, jo šajā normā noteiktais procesuālais termiņš lūguma par muitas maksājumu atmaksāšanu izteikšanai ir pieteicējai labvēlīgāks.

Atbilstoši Savienības muitas kodeksa 121.pantā noteiktajam pieteikumus par nodokļa atmaksāšanu vai atbrīvojumu no tā iesniedz saskaņā ar minētā kodeksa 116.pantu. Taču izskatāmajā gadījumā pieteicēja šāda satura pieteikumu vēlas iesniegt atbilstoši Muitas kodeksa 239.pantam, nevis atbilstoši Savienības muitas kodeksa 116.pantam, kurā ir noteikti citādi ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas atmaksas priekšnoteikumi, nekā tie

bija noteikti Muitas kodeksa 239.pantā. Turklāt, atbilstoši Savienības muitas kodeksa 121.pantā noteiktajam, pieteikumu par nodokļa atmaksāšanu var iesniegt trīs gadu laikā no muitas parāda paziņošanas dienas.

Kā izriet no Savienības muitas kodeksa 288.panta 2.punktā noteiktā, šā kodeksa 116. un 121.pantu piemēro no 2016.gada 1.jūnija.

Ievērojot, ka muitas parads pieteicējai paziņots vēlākais ar dienesta 2012.gada 23.janvāra lēmumu Nr.22.4.6/5944 un 2012.gada 9.maija lēmumu Nr.22.4.8/36702, tad minēto Savienības muitas kodeksa normu spēkā stāšanās dienā jau bija izbeidzies termiņš pieteicējas pieteikuma par nodokļa atmaksāšanu iesniegšanai.

Arī dienests, izskatot pieteicēja 2017.gada 8.marta iesniegumu par atbrīvošanu no saistības veikt muitas maksājumus saskaņā ar Savienības muitas kodeksa 116. – 123.pantu noteikumiem, ar 2017.gada 30.maija lēmumu Nr.30.2-22.9/3052 (*lietas 3.sējuma 27.–33.lapa*) atteicies to izskatīt pēc būtības, jo minētā lūguma izskatīšanas termiņš ir nokavēts. Ar spēkā stājušos Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 7.jūlija lēmumu minētais dienesta lēmums atzīts par tiesisku.

Tas nozīmē, ka pieteicējas prasījums atbrīvot no saistībām veikt muitas maksājumus pēc Savienības muitas kodeksa normām, kas stājās spēkā 2016.gada 1.jūnijā, izskatāmajā lietā nav izvērtējams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt akciju sabiedrības „A Holding" pieteikumu par administratīvā akta par muitas maksājuma 367 937,69 *euro* apmērā atmaksu izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā vienā mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Kaļiņina

Tiesnese M.Osmane

Tiesnese A.Reitupe